

FOLK OG LAND

NR. 18 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 9. OKTOBER 1971

LØSSALG KR. 1,25

Norsk samtidshistorie:

Da Roosevelt skapte «inflasjon» i Corps Diplomatique

FOR Å VISE KRONPRINSESSE MÄRTHA SIN OPPMERKSOMHET

Og litt av hvert annet til belysning av Norges «fortsatte krig»

Ennu før vår omtale i siste nummer av kronprinsesse Märthas ønske om å vende tilbake til det okkuperte Norge — som hun sa ikke utelukkende av dynastiske grunner, men også fordi hun mente det ville være moralsk riktig å dele skjebne med det norske folk — var ferdigtrykket, mottok vi etterfølgende artikkel, som pussig nok beskjeftiger seg med en annen side av kronprinsessens opphold i USA. Det er alminnelig kjent utenfor Norges grenser at den invalide, men kvinnekjære president Roosevelt falt pladask for den norske kronprinsesse og i den sammenheng også foretok eienommelige diplomatiske trekk med konsekvenser helt frem til denne dag. Om dette handler etterfølgende artikkel, skrevet av en spesiell Stockholm-korrespondent til vårt blad.

De diplomatiske ettervirkninger av president Roosevelts svakhet for kronprinsesse Märtha gjør seg gjeldende opp til denne dag.

Det hele startet med at den invalide president Roosevelt fattet medynk med den ensomme norske kronprinsesse, som etter at Norge hadde kapitulert totalt for Tyskland i juni 1940 var kommet til Washington DC med sine tre barn. Det utviklet seg til et vennskap mellom Roosevelt, som dengang rundet de 60 år og den 20 år yngre prinsesse.

Kronprinsessens nære venn siden barndommen, den tidligere svenske kabi-

nettsekretær Erik Boheman, som senere var ambassadør i Paris, London og Washington sier i sin bok «På vakt» (Nordstedt, Stockholm, i 1964):

«President Roosevelt næret en uhornt begeistring for kronprinsessen og skjenket henne en nesten faderlig oppmerksomhet. Hun var meget ofte gjest i Det Hvite Hus.

Boheman burde vite det fordi Churchill mottok ham til lunsj og lovet å ordne for ham at han fikk møte Roosevelt — en avtale som statsministeren bekrefter i brev fra 10 Downing Street 27. oktober 1942 med egenhendig underskrift.

Svensken ble da også møtt av Roosevelt i Washington samme høst og besøkte Märtha to ganger i hennes villa utenfor byen.

Der hørte han at på hennes fødselsdag, 29. mars 1942, hadde Roosevelt gjort en kongelig gest til fordel for Norge til ære for anledningen. Boheman skriver:

«Uten å konsultere sin utenriksminister (Cordell Hull) eller Utenriksdepartementet hevet Roosevelt den norske eksilregjerings representasjon i Amerika

til rang av ambassade, med den følge at (Wilhelm) Morgenstjerne også ble ambassadør.

Alle eksilregjeringene, hvis land var okkupert av tyskerne, krevet øyeblikkelig de samme privilegier og dette måtte innrømmes. Slik begynte en inflasjon i denne henseende.

Snart var det bare nøytrale representanter som var ministre. (Forts. side 2)

Spekulasjon i oppvarmet krigshets

Stor reklame for Sven Hazels bøker, som et spansk forlag nå utgir på norsk og Bokcentralen distribuerer.

En noe tvilsom tysk-dansk skribent er blitt den rene grossisten i fortsatt og lønnsom krigshets mot den tyske soldat og Det tredje Rike, som ellers forlengst burde gått over i historien nå mere enn 26 år etter at det gikk under i ruiner og blod.

Det har jo vært alminnelig kjent at man spesielt i det USA, som er i slik moralsk oppløsning at man formelig kan lukte det tvers over Atlanterhavet, har eksellert i groteske og sexbetonte «virkelighetsskildringer» fra Hitlers Tyskland. De må vel ha hatt sitt publikum eftersom man har kunnet fortsette ufortrødent år ut og år inn i mere enn et kvart århundre. For alt vi vet kan det vel også hende at noen av de imbesile leserne av slikt makkverk — gjerne overdådig illustrert med avklede tyske amazoner med hakekors både her og der — faktisk tror at det som serveres har noe med virkeligheten å gjøre og ikke bare er grov spekulasjon i sadisme og sex. Men stort sett er vel folk klar over hva det er som serveres. Noen særlig fare represen-

Suksesshetseren Sven Hazel

terer derfor ikke disse utslag av amerikansk kultur. Annerledes er det når norske bokhandlere, forøvrig i godt selskap i en rekke andre land, frembyr til salgs pent utstyrte bøker, som mange naturligvis vil tro representerer virkelig samtidshistorie om Det tredje Rike. Mens det i virkeligheten vesentlig dreier seg om fri fantasi uten rot i virkeligheten.

Vi sikter til bøkene av dansk-tyskeren Sven Hazel. Og vi synes det er spesiell grunn til å rope et varsku eftersom det nå legges opp

Det er et redselsfullt antall av grove forbrytelser begått under betegnelsen «likvideringer». At slikt skal kunne foregå uten at påtalemyndigheten og rettsvesenet reagerer er en skamplott for Norge og setter det utenfor de siviliserte staters rekke. På side 5 gir vår spesialmedarbeider G.K. en foreløpig oversikt over disse mord og drap begått i patriotismens misbrukete navn.

OSCAR AALL utdyper på samme side nærmere sin artikkel om «Fredelig nasjonalforsvar» og fører teorien over på norske forhold.

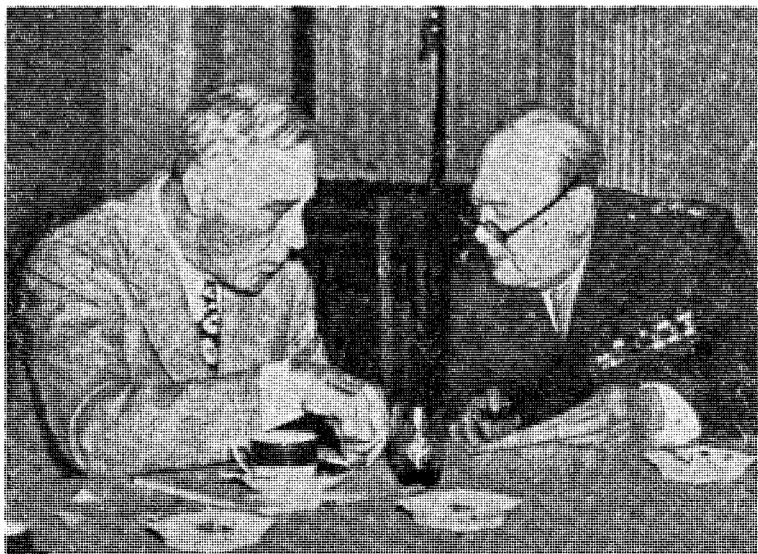
Hitlers raselære har som kjent vært ett av ettertidens mest kjærkomne angrepspunkter mot nasjonalsosialismen. Imidlertid er det slett ikke Hitler som er opphavsmannen til disse tanker, de blomstret frodig både i Europa og i USA lenge før Hitler. Les om dette på side 5.

KOMMUNEVALGET er gjenstand for betraktninger under «I brennpunktet». Side 2.

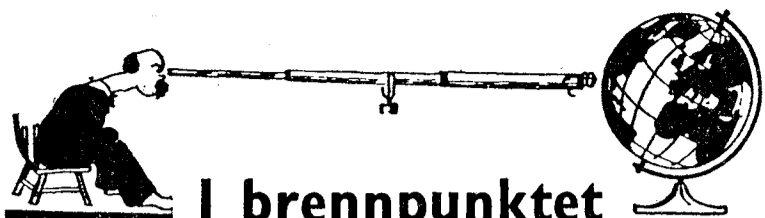
Lederen beskjeftiger seg med norske krigsforbrytere til avveksling fra all propagandaen om de tyske.

Ellers finner man som vanlig ungdomsstoffet på side 4 og forskjellige innlegg og artikler på sidene 2 og 3.

til stor reklame og størsalg gjennom en så aktverdig institusjon som Bokcentralen av Hazel-bøkene på norsk. Det heter i den reklame som skal lokke bokhandler- (Forts. side 8)

President Roosevelt og Churchill legger opp onde råd.

I brennpunktet

Det er naturlig nok det nylig avsluttede kommunevalg i Norge som har stått i brennpunktet av interessen, ikke minst fordi det ble et slikt forunderlig valg.

Det var åpenbart før valget at alle partier tok sikte på å gjøre det til et slags prøvestortingsvalg etter halvgått stortingsperiode. Arbeiderpartiets mindretallsregjering håpet, oppmuntret av de gallupundersøkelser som man vel ellers mere og mere får inntrykk av er avhengig av innstillingen til vedkommende emne hos sjefene for gallupinstituttene, at det nå skulle dokumenteres at den i virkeligheten var en flertallsregjering. Også Senterpartiet ønsket gjennom dette valg å få en bekreftelse på at det hadde handlet riktig da det tok regjeringsbruddet på EEC. Og Høyre håper naturligvis stadig på at velgerne skal få øynene opp for dets folkelige storhet.

Resultatet av valget er kjent for våre lesere nå og vi skal ikke komme nærmere inn på det. Det pussige er imidlertid at samtlige partiførere hevdet at de nærmest hadde vunnet valget — kanskje med unntagelse av Arbeiderpartiet, som isteden inkasserte til sin fordel alle hjemmesitterne. Det ble jonglert snart med tallene fra forrige kommunevalg, snart med tallene fra stortingsvalget to år senere, og strakk ikke dette til engang — slik som for eksempel for de evig tapende Høyre og Venstre, så tok man det dårligste galluptall til utgangspunkt for en sammenligning. Og dermed hadde da alle seiret.

Et annet trekk ved partiførernes kommentarer til valgresultatet var den almenne frykt for overhodet å tillegge EEC-spørsmålet noen betydning. Selv Senterpartiet forsøkte å bagatellisere den — kanskje ut fra hensynet til den fremtid da dette spørsmål ikke lenger teller i norsk politikk.

For alle andre er det imidlertid åpenbart at nettopp EEC-spørsmålet spilte en avgjørende rolle. At det var utslagsgivende for Senterpartiets sterke fremgang, sier seg jo selv, eftersom det ikke er rare greiene partiet ellers har å fare med og dets tidligere statsminister, Per Borten, vel ikke står syndelig høyt i folks øyne etter at han lot seg bondefange

på en så usedvanlig tåpelig måte av Høyre. Partiets dårligere resultater i skogsdistrikter hvor man er innbildt at EEC-tilslutning vil gi høyere tømmerpriser viser bl. a. det. Det annet parti med virkelig fremgang på bakgrunn av den katastrofe det opplevet etter forrige kommunevalg, var Sosialistisk Folkeparti, utvilsomt også i første rekke på grunn av dets anti-EEC-innstilling. Også Kristelig Folkeparti hevdet seg meget godt, og vi mener at det også i en viss grad skyldes at partiet har vist en viss skepsis når det gjelder Norges tilslutning til EEC. For Høyre og Arbeiderpartiet, som begge, i velgernes øyne iallfall, vil tvinge Norge inn i EEC så å si uten hensyn til betingelser, må ikke bare selve valgresultatet, men også den dårlige oppslutning om valget, være et skudd for baugen.

Ellers har naturligvis den folkelige irritasjon over den stadig økende moralske og kulturelle utglidning i dette land hatt sin betydning for valgresultatet. Både Kristelig folkeparti, og vel i noen grad også Senterpartiet, har nydt godt av det, mens vi skulle tro at Venstre på grunn av DAGBLADET må notere seg for det motsatte. Forøvrig må en vel si at valget som sådant gav uttrykk for økende avstand mellom de menige velgere og partipolitikere og partistyrene. Et tegn på dette er både det økende antall særlistet fra politisk outsiderhold og den organiserte manipulering med valglistene som mange steder har skapt kaos i partipolitikernes beregninger og formynderi. Den menige velger ønsker tydeligvis større innflytelse på personvalget, for ikke å si all innflytelse, iallfall når det gjelder kommunevalg.

Men, naturligvis vil intet av dette øve noen umiddelbar innflytelse på fremtidig norsk politikk. De norske partipolitikere er altfor hardkokte til å la seg influere syndelig av hva velgerne mener så snart valget er avgjort. De vil sette seg godt tilrette på maktens hynder inntil neste valg nærmer seg, for da å styrte frem med nye løfter som ikke holdes og kaffebesøk hos velgerne de gir en god dag i.

Skal det monne noe, må det nok et alvorligere opp-

En krigsforbryters vitneprov!

Ifølge Egeland's overskrift og anmeldelse i Mb. 22./9.-71 forblir Spang en krigshelt! E. viser utrolig forståelse og overbærenhet overfor Spangs lystmord, de skyldes jo kun åndelig lamme, nervepress, og demoralisering. E. mener at boken er Spangs modigste handling — modigere enn å drepe forsvarsløse tyske barn, kvinner, oldinger. E. ser på vidneprovet som et apropos til My Lai — det var ikke bare norske krigsflyvere som drepte uskyldige! Men norsk presse anerkjenner ikke at det finnes andre frivillige: frontkjemperne, ca. 8000 av en Europa-hær fra over 20 land på ca. 3—4 millioner! De har hittil vært de eneste krigsforbrytere av de frivillige, de får som invalide ingen pensjon, osv. Hvorfor tolererer norsk presse denne diskriminering, hvorfor fortsetter den «alliert»propaganda?

Cand. jur. E. Dahl, Oslo

MORALSK MOT

Knut Sollid har forleden gjengitt nylig avdøde Benjamin Vogts syn på «retts»oppgjøret. Der er to andre av samme slaget, som fortjener å minnes i denne forbindelse.

Direktør Lorentz Vogt, som hadde det alt annet enn godt under okkupasjonen, var en av de første til å ta avstand fra den rettsløshet, som går under navn av rettsoppgjøret. Fra ham stammer de i denne forbindelse udødelige ord: «Det norske folk lider av selvforherligelse og innbildt martyrdom».

En tredje, som døde forleden dag, tok heller ikke sannheten med seg i graven, Per Vogt. Man kan lese seg til det i «Farmand».

For en del år siden levet der i Christiania (dengang) en lagmann Vogt, som var kjent for sin usvikelige rettssindighet og sin ureddhet til å hevde den. Han kaltes mann og mann imellom derfor kun «Lagmannen». Det er hans ånd som går igjen.

O.H.

VI OPFFORDRER

alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til INSTITUTE FOR SAMTIDSHISTORIE Tostrups gt. 29 — Oslo 2

rør til enn de plask i den politiske andedam som kvinneaksjoner, miljøvernister og SUF-boikott kan lage.

Politicus

Da Roosevelt — —

(forts. fra side 1)

Da han ble spurt hvorfor Sverige ikke hadde fått en ambassadør i Washington, svarte (Wollmar) Boström (den svenske minister der): 'Sverige er ennå ikke okkupert!' — en bemerkning som ble sitert og satt pris på i vide kretser, og som ble adoptert av etpar andre svenske legasjonssjefer som deres egen.»

Innen lenge måtte en tilsvarende oppgradering av eksilregjeringene i London foretas for å svare til Washingtons og slik spredte «inflasjonen» seg verden rundt.

Førkrigsambassadører stod høyt på strå. Bare noen få stormakter hadde slike. I England rangerte de foran hertuger som ikke var av kongelig blod. Andre, mindre land var representert ved ministre som legasjonssjefer og de rangerte under hertuger.

Som et resultat av den rooseveltske «inflasjon» har store og små stater nå ambassadører spredt rundt jordkloden i tusenvis. Deres rang og rettigheter er forblitt usvekket, men deres prestige har sunket på grunn av antallet — og også som følge av misbruk som uungæelig har krøpet inn sammen med utvidelsen av rekkene.

Spionasje drives fra eks-territorialt område, med periodiske skandaler og utvisning av de skyldige, bilovertreddelser blir begått dekket av diplomatiske rettigheter, diplomatisk brennevin, kjøpt billig avgiftsfritt blir solgt videre illegalt for fortjenestens skyld, diplomatbaggasjen blir leilighetsvis brukt til å smugle valuta, verdier og sigarer i kommersielle mengder.

Slike hendelser ville ha vært nesten utenkelig før president Roosevelt falt for prinsessen og laget floke innen Corps Diplomatique.

Kanskje vennskapet mellom Roosevelt og kronprinsessen også hjelper til å forklare at et budskap fra henne, som sies å ha blitt bragt videre av den tyske ambassadør i Washington DC i 1941, fant veien til arkivene i Wilhelmstrasse. Ifølge den tyske krigshistoriker Walter Hubatsch sa meldingen at hun ønsket å vende tilbake til Norge, (se forrige nummer) blant annet for å beskytte prins Haralds rettigheter.

På bakgrunn av at stortingsmajoriteten var stemt for å avsette det norske kongelige hus for annen ver-

denskrigs varighet 10. september 1940, var hennes frykt forståelig.

Enn videre kan hun, som svenskfødt prinsesse, niese av kong Gustaf V og av kong Christian X, og svigerinne av kong Leopold, godt ha regnet med at Tyskland ville akseptere lille Harald (dengang 4 år) som monark med henne som regent.

Rådet Roosevelt henne til dette? I så fall kan hun og Roosevelt neppe ha ment at Norge som stat fremdeles var «i krig» på det tidspunkt.

Under alle omstendigheter var det ingen ny tanke.

Unni Diesen, datter av den norske kommanderende admiral (Sir) Henry Diesen og sekretær hos utenriksminister Halvdan Koht (10. april — august 1940) avslører i sin «Kvinne i krig (Cap-pelen, 1965):

«Stockholmsgruppen har faktisk i dag (22./6. 1940) rådet regjeringen (i eksil i London) til å gå av, Kongen til å abdisere midlertidig — — — og at Kongen eventuelt skal overlate makten til et 'Riksråd' og da bare 'for the duration of the war' . . .

25. juni. En ny dag, og nye bekymringer. I dag er det særlig Kongen og Kronprinsen som har fått ubehagelige meldinger. Fra Stockholm kom det et telegram fra Kronprinsessen, som fremdeles oppholder seg i Sverige med barna, om at folk der har foreslått henne at hun skal reise tilbake til Norge. Så skal prins Harald bli konge under en formynderregjering — Mowinckel og Frihagen mener at man bør be Kongen og regjeringen tenke nøye over dette forslag til å sikre 'Norges uavhengighet' som de sier — —» (Sidene 98—104).

Så Roosevelt og kronprinsessen må tilgis at de neste år trodde at Norge forlenget hadde opphørt å være «i krig». Når alt kommer til alt, så var «Stockholmsgruppen» som Unni Diesen nevner på side 95 ingen «quislinger». De var:

J. L. Mowinckel, tre ganger statsminister, som var blitt valgt av Nygaardsvoldregjeringen til å hjelpe Haakon VII og Koht under forhandlinger med den tyske minister, dr. Curt Brüer, i Elverum 1. april.

Anders Frihagen, handelsminister i Nygaardsvoldregjeringen,

J. Herman Wollbæk, norsk minister i Stockholm, utenriksråd Jens Bull, sendt med særlig oppdrag til Stockholm ved krigsutbruddet 1940, som «Hvem er Hvem» (1948) sier. Da

(Forts. side 7)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Hjemlige krigsforbrytere

Vi har tidligere her i bladet omtalt høyesterettsadvokat Annæus Schjødt jr.'s bekjennelse i Simon Wiesenthals bok «Solsikken» om at de frivillige norske flyvere i britisk tjeneste under annen verdenskrig begikk åpenbare krigsforbrytelser. Han skrev bl. a.: « — — Derfor skjøt vi på alt som beveget seg så snart vi kom over de tyske linjer, på biler og tog — det var forresten militære mål — og på hester, og vanntårn og bønder. Vi møtte ingen motstand av betydning underveis. — —»

For den som må ha tvilt på den generelle riktigheten av det den norske flyver i britisk tjeneste, Annæus Schjødt, berettet, foreligger det nå mere enn en bekreftelse fra en annen norsk flyver fra dengang. Det gjelder Helner Grundt Spang, som ble kaptein i dette flyvåpnet og er dekorert med O.F.C. med bar, Krigskorset med sverd, St. Olavs-medaljen med ekegren, Krigsmedaljen og en rekke andre hederstegn. Altså det reneste juletreet på høyde med de mest fremstående tyske krigsforbrytere.

Og når vi trekker denne sammenligningen med tyske krigsforbrytere, så er det med god grunn. Flykapteinen fra dengang har etter annen verdenskrig vært plaget av dårlig samvittighet — noe som tjener ham til ære — og har nå gitt ut en bok på Gyldendal. Vi har ikke selv lest den, men det gis en utførlig omtale i DAGBLADET og vi holder oss til den. Han har ikke lenger samvittighet til å tie, sier boken. — Og slik heter det bl. a. om den i DAGBLADET:

«Norske flygere under krigen som fra sin trygge posisjon i lufta slipper bomber over tyske bondegårder, lar kuler og bomber hagle over konvoier med sivile flyktninger for å tilfredsstille den mordlysten en soldat blir øvd opp i, det har vi hørt lite om i etterkrigstidens heroisering av krigsheltene.

Den tidligere krigsflygeren Helner Grundt Spang røper i sin bok «Den hemmelige kampen» hvordan denne mordlysten gang på gang overmannet soldaten, tvinger ham ut på egentokter. Han forteller om gleden ved å oppleve hjelpeløse menneskers dødsangst i det øyeblikk bombene faller. Selvsagt er slike myrderier ulovlige, også midt i krigens lovløshet, men offiserene overser dem fordi de bidrar til å holde kampmoralen oppe.»

Videre fortelles det at senere har samvittigheten plaget mange og flere av flygerne har begått selvmord, selvom det som regel har vært dekket over.

Som sagt, vi respekterer folk som har slik samvittighet, og det er såvisst ikke vår hensikt å legge sten til samvittighetsbyrden, men det er ikke til å unngå å feste seg ved det uhørte hykleri som har rådet grunnen i etterkrigstiden hos dem på den rette siden. År ut og år inn har man i presse, i radio, i fjernsyn og i bøker fått utmalt om og om igjen tyske krigsforbrytelser, som i svært mange tilfeller må fortone seg som de rene bagateller i forhold til det den norske flyger beretter. Og når man da samtidig tenker på de foreliggende beretninger om de rene mordorgier fra allierte flygeres side over tyske storbyer, som for eksempel flyktningebyen Dresden, så må en si at «seierherrens justis» ryster en. Mangen en tysk soldat har måttet sone med livet for lignende forhold eller hensleper tilværelsen i et fengsel.

Nå kan en kanskje si at det her dreier seg om en slags almen hykleriets massepsykose innen de dekadente vestlige demokratier. Og at det kan være undskyldelig at man

Nu får vi
Hitler-musical

Fra Østerrike kommer nyheten om at man akter å gå igang med å lage en musikkfilm om Adolf Hitler — selvfølgelig med amerikanske penger. Det er en fyr ved navn Günther Rupp (28 år) som står for det hele og dreieboken foreligger allerede med 23 sider. Den tyske originaltittelen er «Die Hitleroper» og vi kan så levende forestille oss hvordan dette opuset, basert på en «historie fra virkeligheten» kommer til å arte seg.

I full hippie-mundur fremstod denne Rupp på det østerrikske fjernsyn og erklærte at han egentlig (om dog veldig langt ute) var i slekt med Adolf Hitler, men naturligvis mye mer intelligent. Hvorom allting var, han skulle iallfall tenke seg helt inn i Hitlers sted og den musikalske bakgrunnen ville han forsøke å få Leonard Bernstein (uttal: Børnstain) til å stå for, mens Hitler skulle spilles av en for oss ukjent Dusty Hoffmann. — Sikkert et meget lovende prosjekt, iallfall økonomisk. Vi gleder oss!

her i Norge — hvor man hitil ikke har kjent så meget til de norske flygeres bedrifter i England — har deltatt i koret og fordømmelsen over andre krigsforbrytelse.

Men, når dette heseblesende sensasjonsbladet, Aftenpostens bytting, VG, fortsatt leker tappert «heimefrontorgan» og i en avskjedsartikkel om landssvikavdelingen, som det beretter nå endelig skal oppløses etter i det siste å ha vært ledet av en pensjonert politimann, omtaler de dønte NS-folk — hvis saksdokumenter nå er overført til Akershus — som «krigsforbrytere», da må målet være fullt.

For det første vet bladet inderlig godt at bare en uhyre liten brøk av de domfelte overhodet var tiltalt for noe som kunne minne om krigsforbrytelse, og for det annet bør ikke minst bladets egen redaksjon gå stille i dørene på bakgrunn av den orgie av mord og vold og grusomhet som vi har lagt frem i vår serie om okkupasjonstidens «likvideringer».

For at dette var krigsforbrytelser av reneste vann, som ikke engang kan undskyldes ved at de var begått av soldater som, for å tale med Dagbladet, var lært opp i kunsten av de ufysiske offiserene, det må være åpenbart for enhver.

La det så en gang for alle bli slutt med alt snakket om andre folks krigsforbrytere!

De anonyme

Jeg vil idag ta for meg en stor gruppe mennesker, i dette land, dvs.: En stor del av de forfulgte, de som fra 1945 og utover ble straffet, turturert, ruinert og æreskjelt. En del av disse, har riktignok stått brast og fast på sine standpunkter, de har hevdet sin rett, og påtalt uretten og kjempet for sin sak. Jeg beundrer og ærer disse. Hva det har kostet dem vet de best selv.

Men ikke alle har våget dette. Og det er i grunnen ikke så rart: De ville prøve å dysse det hele ned, la det gå i glemmeboken. Dette for å beskytte sin familie, sitt arbeide, sin forretning. Men jeg er overbevist om at i sitt sinn er de allikevel nasjonalsinnset, da den som engang har vært med og engasjert seg i denne kamp, aldri glemmer det. Jeg vet det er en hel del som har den rette innstilling, og som ser uretten, men de tør ennu idag ikke en gang holde f. eks. Folk og Land, tør ikke være medlem av Forbundet, dette er heller ikke så rart, bare ordet medlemskap, står for mange som et mareritt. Da de av erfaring vet hvilken behandling de fikk bare for å være medlem av et fullt lovlig politisk parti som N.S.

Det er dessverre ennu idag ikke snakk om menneskeverd eller menneskerettigheter for disse. Nå i denne tid ser vi kampanjer og støtte, og alle slags kommunale og statlige pensjoner til bl. a. sigøynere, for ikke å snakke om Englandsseilere.

Frontkjempere som ble hardt såret, og som deltok i kampen i første linje, i de hardeste kamper, blir fortsatt æreskjelt, og forfulgt og får ingen støtte. Men det har nu kommet visse nye toner takket være det utrettelige arbeid til Forbundet og Folk og Land.

Dette har utvilsomt bevirket at en del historikere i inn- og utland har begynt å interessere seg for temaet. Og faktum er at de stort sett er kommet til de samme resultater som det har vært hamret på og gjentatt i en årrekke i Folk og Land! Dette har vært tiet ihjel, og delvis slått bort som vrøvl og tøys i andre publikasjoner, inntil nå.

De gamle jøssinger og englandsfarere innenfor rettsvesen og statsapparat, forsøker jo fortsatt å klamre seg til den gamle helteglorie. De mener jo fortsatt at det var

Vi har en hel hær av dem selv. Men ikke særlig mange innen de domfelte NS-folks rekker.

de som vant krigen, enda det nu til det kjedsommelige har blitt dokumentert, at Norge som stat, ikke var i krig i det hele tatt!

Så har vi velmenende sjelere som Vera Grønne og lektor Hoaas. De er utvilsomt modige, med sine meningers mot. Men når førstnevnte i artikler bl. a. i Folk og Land hevder sin store sympati for enkelte borgerlige statsministre etc., og snakker om at det ikke bare er NS-folk som er forfulgt, kommer hun nok litt på siden. Hun har neppe kjent den form for forfølgelse som så mange nasjonalsinnede nordmenn har gjort!

Jeg kan nevne en hel rekke som her i landet hevder seg som forfulgt. Det er biltyver, studenter, Suf-ere, rekrutter, sigøynere og uteseilere etc., etc. Men dette er ingenting, ikke mer enn at det må til for å holde en viss orden i samfunnet. Det å bli beskyldt for landssvik i en ulovtid, og å kjempe mot Norges land, bli hatet og skydd av det hele samfunn, alle kaster seg over deg, uten nåde, ja du går i en stadig angst for ditt og dines liv. Og det var ikke ugrunnet! Les likvidasjonslistene i Folk og Land, les avisreferater fra 1945 og utover. Dette tiltross for at du har kjempet med, lidd og sultet, gjennom 5 harde krigsår, kjempet for det du trodde på og du vet var det rette. Det er en ganske annen ting, enn f. eks. å bli beskyldt og forskjellig tolket for en bagatell, som ble kalt «Lekkasje», men dog oppnå sin gode pensjon, og fortsatt sitte på Tinget!

Eller det å bli nektet å kaste sten på Den Amerikanske Ambassade!

Det er nok et faktum at det fremdeles går noen rundt i dette land som kanskje føler «skyld» p.g.a. den ensidige hat-propaganda. Med de 6 mill. jøder, Rinnan, Grini, Eichmann, osv.

Men dette har vært kommentert og satt på sin rette plass i en årrekke i Folk og Land. Og når man ser dette i sammenheng, vil et ganske annet syn oppstå. Kort sagt de Anonyme mangler riktig informasjon. Er det noen av disse, som vil komme i kontakt med meg, så send brevene til Folk og Lands redaksjon som vil besørge dem videre sendt. Full diskresjon vil selvfølgelig bli vist. Forøvrig mener jeg at tiden snart er moden for at vi kan krype ut av våre «skjul», og at vi alle kan bidra til å minske uretten mot oss.

H.H.

(Også en anonym)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Lær av Finland — se på Sverige

Denne overskrift er meget aktuell i dagens situasjon når det gjelder arbeidsmarked og problemene for de arbeidsløse.

La oss først se på hva som hender med pakistanerne i Finland. I Finland hersker det stor arbeidsledighet og regjeringen har bestemt at 200 utenlandske arbeidstakere skal vises ut av Finland, av disse er det ca. 100 pakistanere. Pakistanerne svarte med å demonstrere og søke medlidenhet på andre hold. Finnene har tilbudt seg å betale hjemreisen for pakistanerne, men disse nekter. De vil ikke ha noe almisse, de vil ha en jobb slik at de kan forsørge seg selv. Men det er umulig å få inn i hue på dem at finnene har ikke arbeid til seg selv en gang. Pakistanerne har svart med å reise til Sverige, der de håper på arbeid.

Som kjent er håpet lysegrønt. Sverige med sine 60 000 arbeidsløse har sikket en jobb til pakistanerne. Om ikke svenskene kan absorbere disse fattige mennesker, med både dollar og DM, så har sikkert en av det norske folks største forrædere, Frich i Røde Kors, en eller annen nedlagt kaserne på hånden.

Det som er det essensielle i denne artikkel er ikke de «stakkars» pakistanerne, men det faktum at vi går hardere tider i møte. Man får arbeidsløshet, man gir de venstreradikale vann på mølla og man vil få problemer med all utenlandsk arbeidskraft.

Spørsmålet blir da om utlendingene MÅ gå før nord-

Månadsbladet
FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

menn? Etter foreløpige opplysninger skal både utlendinger og nordmenn behandles likt. Om en slik situasjon oppstår vil man se hvor langt Ola Nordmanns solidaritet for fattige utlendinger egentlig går!

La oss håpe på en situa-

sjon med innskrenkninger, arbeidsløshet, permisjoner, ikke for situasjonens egen skyld, men for å åpne det norske folks øyne i den Tørnerosesøvn det befinner seg i. Da vil vår toleranse overfor sigøynere og fremmedarbeidere vise pari kurs.

Rart dansk blad

Formål: «Frihedskampens fortsættelse i ånden fra 1940 til 1945 og med vikingetidens uforfærdede kampmod»

Det kommer ut så mange underlige publikasjoner rundt om i verden, men en av de underligste er kanskje den danske «Budstikken», som angir formålet med utgivelsen å være slik som anført i overskriften.

En skulle jo mene det var en viss motsetning tilstede her, ettersom det jo er denne «frihedskampen» fra 1940 til 1945 i vestmaktenes og Sovjets sold som har ført til de tilstander vi har idag og som nå trenger «vikingetidens uforfærdede kampmod» for å overvinnes.

Men la nå det være. Det er sunne tanker bladet ellers står for. Det motarbeider narkotikatrafikken, oversvømmelsen av Danmark med fremmede og kulturnedbrytingen. Her er en prøve på hva bladet ellers står for:

«Langt, langt tilbake i tidens morgen, — lenge før det var årstall å måle tiden med, — «dengang gudesønnene levet», som det står skrevet i vår nordiske Edda og i biblen, — fødtes det folk vi tilhører.

Men hvem er vi? — Hvorfra kommer vi? — Hvor går vi hen — Har livet noen mening?

Dette er de spørsmål som en rotløs oppløsningens tid krever svar på. Alle har det så fryktelig travelt med å skynde seg og får likevel stadig mindre ut av det. Ingen har tid til å leve, skjønt fritiden er mere utstrakt enn før. Det er som om vi holder på å miste forbindelsen med selve livet for å bli et nummer i en maskin. Et system hvor en liten sammensvoren bande av internasjonale toppforbrytere tilsynelatende har hell med å putte blår i øynene på folk og slavebinde dem. — Så er det jo

klart at ingen må få vite for meget om livets og tilværelsens mening.

Det er ingenlunde noen tilfældighet at fremmedgjørelsen griper om seg som en mare og antikulturen piskes frem som det eneste saliggjørende. Sæd og skikk blir gjort til latter som foraktelige tradisjoner. Vår selvbestemmelsesrett avferdiges som gammeldags nasjonalisme, alt mens vårt eldgamle folkestyre på det nordiske tings grunnvold med borgerens direkte innflytelse i de anliggender som angår dem selv og en rimelig medinnflytelse i rikets felles saker bokstavelig talt er blitt en saga blott.

Derfor er det så viktig som aldri noensinne før å finne den grunnvold hvorpå vårt folk, vårt land og vår kultur skal gjenreises. Men vi må se oss godt for og gå grundig til verks, for nidinger lurer bak hver en krok, forrædere i fremmed tjeneste og skvaldrebøtter med en til forbrytelse grensende naivitet. Det er vår oppgave å finne, ja gjenfinne Nordens folkelige og kulturelle grunnfjell, hvorpå vårt folk og vår kultur kan gjenreises.»

Vel blåst!

Etter valget

Høstens kommunevalg i Norge var et tap for Arbeiderpartiet og Høyre, og en seier for Kristelig Folkeparti og Senterpartiet og til dels også S.F. Venstre hadde også en markert tilbakegang. Det som interesserer mest

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Efterfølgende sang var vel mest kjent i Hedmark. Den er skrevet på en marsjmelodi av Apenes tilegnet Østfold infanteriregiment.

30.

Fram, kamerater!

Marsjtakt. Apenes.

Fram, ka-me-ra-ter, fast og med ryg-gen rak!
Fri-hets-sol-da-ter! Fram for vår sto-re sak!
Bon-de og ar-beidsmann, fram i vår fyl-king,
hand i hand, slik som vå-re fed-re og -så vant vårt
land. Fram, ka-me-ra-ter! Fø-re-ren kal-ler
oss. Vi er sol-da-ter. Nor-ge, for deg vi slåss.
O-ver oss gyl-len-rødt flammer vårt mer-ke fri-hets-
født, og skulder mot skul-der ryk-ker vi fram så støtt.

ved dette valget er ikke SP's klare framgang eller AP's tilbakegang, men det faktum at stemmerettsalderen ved et kommunevalg er 20 år. Man vil gi ungdommen mer å si i dagens politikk. Dette var intensjonene ved å senke stemmerettsalderen fra 21 til 20 år. Det ser ut til at en stor del av hjemmesitterne tilhører gruppen rundt 20 år, slik at de unge har forvaltet sitt pund dårlig.

En av årsakene er kanskje at dagens ungdom har andre hovedinteresser enn politikk. Man kan nevne narkotika, latskap (dette er også en «interesse») osv. Vi vil ikke anbefale dagens ungdom å uttrykke glede over hva dagens senile politikere utfører, men få den (ungdommen) til å gå til storm på det «slappe» samfunn vi har i dag, som liberaliserer alt.

Den hvite mann dør ut

Tallet på innbyggere i Europa tar stadig av, erklærer Georges Bourgois-Pichet, direktør for det franske institutt for demografiske studier under en konferanse av demografer fra 30 land. Spesielt Vest-Tyskland, Dan-

mark, Sverige og Portugal viser avtagende befolkningstall. Av de statistikker som Bourgois-Pichet la frem, går det frem at Europas folketall stadig har gått ned. I Sovjetsamveldet begynte nedgangen i 1958, i Portugal og Nederland 1963. Men i den fargede verden, i Afrika og Asia stiger folketallet voldsomt.

Dårlig råd?

I sommer ble studentenes nye hus åpnet på Majorstua. Man har kalt det «Chateau Neuf». (Et forvarsel om kommende tider?). I «gamle» dager nyttet man Dovrehallen i Storgt. til å konsumere litervis med øl, og høre på hjerteskjærende musikk. Der diskuterte man, der hørte man på Hartmann og CC og der så man hvordan landets fremtidige «elite» studerte.

Der hadde «Rød Front» sine utfall mot «borgerne» og «borgerne» bare mottok beskyldningene uten å løfte en finger. Der samlet man inn tusener av kroner på en kveld til allskens flyktninger og der ga man titusener av studentenes penger til frigjøringsbevegelser både i

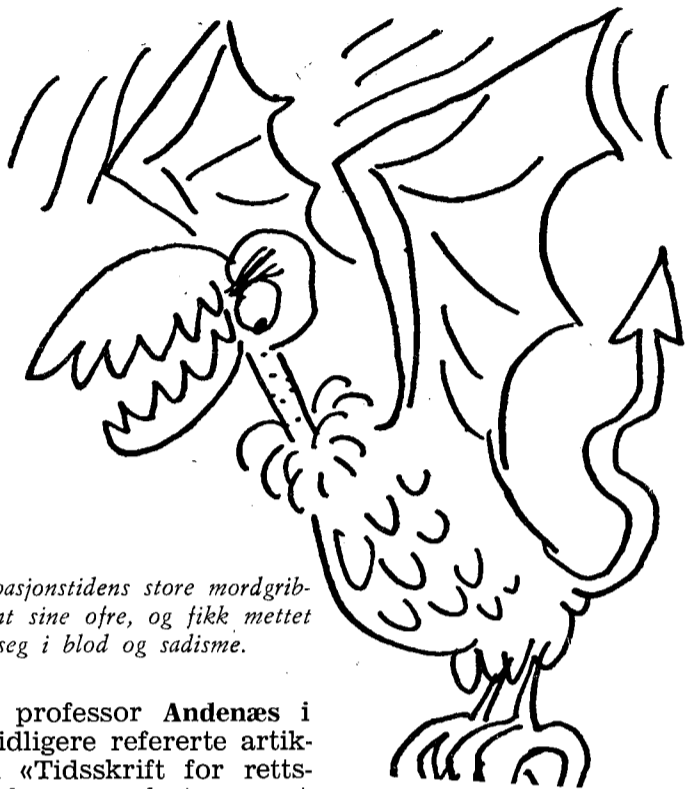
(Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

EN GRUFULL OVERSIKT

Vår medarbeider G.K. skriver:

Okkupasjonstidens store mordgribbe fant sine ofre, og fikk mett seg i blod og sadisme.

Da professor **Andenæs** i sin tidligere refererte artikkel i «Tidsskrift for rettsvitenskap», opplyste om at det var foretatt 55 likvideringer i tiden 1940—45, betraktet mange dette som et endelig tall.

Disse likvideringer var foretatt av hjemmefronten, og ble betraktet som motiverte «krigshandlinger». Hjemmefrontens angivelige praksis var ved likvideringer: Såkalt undersøkelse, dom og fullbyrdelse! Altså etter de utenomrettslige «Hemmelige lover for opprettholdelsen av sikkerheten».

I 1947 kom så en spesialartikkel fra Statistisk Sentralbyrå, om krigsdødsfall. Den summerte opp 65 likvideringer, fordelt på 63 menn og to kvinner. Her var det ikke tatt med andre motiver enn kort og godt: «ANGIVERI!»

Når vi tar for oss den «illegale» pressen gir den et helt annet bilde. Et grovt sammendrag fra denne gir et antall stort ca. 100.

Jeg opererer her hele tiden med begrepet «Den borgerlige hjemmefronten» og de likvideringer som ble foretatt av den. De fleste vet vel, at motstandskampen mot tyskerne og NS ikke ble drevet under en enhetlig front og ledelse. Kommunistenes «Frihetsråd», for det meste under ledelse av Toralf Solheim, hadde også et likvidasjonsapparat, selv om han ikke omtaler det i sin rapport, etter frigjøringen. (Denne mannen kjenner jeg og vet hva han går for.)

Vi har den såkalte «uavhengige hjemmefront», som også drev sin private mordvirksomhet. Her er det nok å nevne «Osvald»-gruppa og «Silkesnoren». Begge disse grupper har mange, svært mange mord på sin konto.

Så har vi likvidasjoner som ble foretatt av engelsktrenede norske agenter. Disse likvideringene ble foretatt uten først å ha blitt forelagt «Hjemmefrontens sikringstjeneste», som hadde som arbeidsområde likvidasjoner av «farlige» personer. Det oppsto en masse gnisninger mellom emigrant-regjeringen og de engelske myndigheter av den grunn.

Så nevner vi de såkalte «Freelance»-mordene. De fikk også betegnelsen — Likvideringer — når ofrene tilfeldigvis tilhørte okkupasjonsmakten og Nasjonal Samling. (Kvikne-mordet i 1944 er et typisk eksempel på denne typen mord.)

Et samarbeide mellom norske og danske motstandsgrupper resulterte også i noen likvidasjoner. Disse mordene skjedde i de tilfeller da ofrene som kjente seg truet, rømte; enten til Danmark eller Norge. Med den effektivitet som vanligvis kjennetegner de to lands L-grupper, var det derfor

(Forts. side 7)

Hva Hitler bygget sin raselære på

En bevegelse med dype røtter i europeisk kultur

Den som ikke tør ha respekt for sin egen rase fordi dette skal være så spesielt «nazistisk» bør ta sin innstilling opp til ny overveielse. For det var slett ikke Adolf Hitler som klekket ut dette med rasebevissthet. For den saks skyld tør man vel si at ingen har praktisert det med slikt avgjørt hell som jødene. Og pussig nok har det også vært jøder som sterkest har kritisert Hitler for å ha preket rasebevissthet for germanerne.

I begynnelsen av sekstiårene kom det i Wien ut en

bok av den katolske jøde dr. Wilfried Daim: «Der Mann, der Hitler die Ideen gab.» Og nettopp denne bok viser klart at rasetanker og tanker om ariere og germanere har sine røtter langt forut for Hitler.

Vi tenker i denne forbindelse forøvrig med et smil tilbake på noe vår gode venn, Oliver Møystad fra Elverum fortalte fra sin studietid i Dresden omkring første verdenskrig. De norske studenter besøkte en ølstue, hvor en noe påseilet gjest som vanlig holdt en svulmende tale om «Vi ger-

manere». Han talte oppe fra et bord, men da rusen etterhvert seg på ham ramlet han like godt ned og ble liggende under bordet. En av de norske studenter ropte da: «Ober, bringen Sie noch einen Germaner!» Noe som utløste vilt raseri fra publikum med efterfølgende slagsmål.

Men, tilbake til vårt opprinnelige emne: Den germanske rasismes røtter. I «Europa-Korrespondenz», som utkommer i Wien, er emnet behandlet av «Cagot», som vel er et pseudonym. Vi gjengir:

«Det står fast at veien fører over den franske diplomat og forfatter Joseph Arthur Graf Gobineau (1816—1882), som med sitt verk «Versuch über die Ungleichheit der Rassen» åndelig forberedte grunnen for den i Tyskland bosatte engelskmann Sir Houston Stewart Chamberlain (1855—1927), der som svigersønn av Richard Wagner i sitt verk «Die Grundlagen der Zwanzigsten Jahrhunderts» manifesterte teorien om den nordiske rases kulturoverlegenhet.

I USA ble problemet tatt opp av Madison Grant i hans bok «The Passing of the great Race or the Racial Basis of European History», som i tyveårene fant lovmeslig nedslag i skillet mellom ønsket nordeuropeisk og uønsket øst- og sydeuropeisk innvandring og overhodet forbød immigrasjon fra Asia.

Julen 1900 stiftet cisterciensermunken fra klostret Heiligenkreuz, Jørg Lanz von Liebenfels (1872—1954), i Wien «Ordo Novi Templi» som fortsettelse av den for

(Forts. side 6)

OSCAR AALL:

Fredelig nasjonalforvar

II.

Hvem eller hva den Quetzalcoatl — den «hvite gud» — var, som jeg omtalte i forrige artikkel er det ingen som vet. Men det har heller ingen særlig betydning i denne sammenheng. En teori — en ganske plausibel også — går ut på at han bare personifiserte visdommen, på samme vis som gudinnen Athene gjorde det hos grekerne, eller Hermes personifiserte Handel og Ares krig.

I vår tids tenkning personifiserer man vanligvis ikke på denne måten, og i moderne norske forestillinger om opprinnelsen til Norges storhet, ære og makt er der ingen person som svarer til de mellomamerikanske indianeres Quetzalcoatl. Allikevel har vi et begrep — som ruver med liknende dimensjoner, og som omfattes med en liknende hysj-hysjærbødighet: **Verdenshandelen!**

Den oppfattes imidlertid høyst non-figurativt: Kanskje noe i likhet med Bøygen under dårlige konjunkturer og et overflødigshorn under gode. Allikevel har de fleste i bokhylla en brochure, som gjerne er innbundet sammen med en rekke andre bøker til det vi pleier å kalle bibelen, — en brochure — der det for meg tar seg ut som forfatteren faktisk prøver å personifisere Verdenshandelen, og det på en lite smigrende måte. Det er Johannes-Åpenbaringen med sin presentasjon av «Babylon den store skjøge, mor til skjøgene og stygghetene på jorden» (17.5) — «Kjøpmennene på jorden er blitt rike av hennes vellevnets fylde» (18.3) og (18.12, 13)

(kjøpmennenes) «skipsladninger av . . .» — her kommer en lengre vareoppramsing — rene tolltariffen i miniatyr. Dette lille sitatutplukk, samt en god del andre uttalelser i samme skrift, mener jeg gjør det berettiget å formode en slik identifikasjon hos forfatteren: Babylon den store skjøge — lik Verdenshandelen.

Men tross denne lite villige omtale i en utvilsomt bestseller har verdenshandelen her i Norge alltid vært omfattet med sympati, om trent så langt tilbake som historien rekker. Og det er ikke så rart: Den har skjenket oss korn og kunnskaper, kleresi og litt kristendom, foruten naturligvis kapital, vesentlig i form av koffardiflåte, — og stundimellom epidemiske konkurser. Kort sagt: Moderne Kulturliv. Selvfølgelig er alt dette kulturelle innslag, vel verd en viss venerasjon.

Men vi bør avgjort — fra tid til annen — ofre en tanke på at den en gang, som et rent tilfeldig biprodukt, skjenket oss **Svartedauen**. Island, som i hine tider sto i et mindre intimt forhold til Verdenshandelen, ble spart for denne enorme samfunnskatastrofe. Vi bør også tenke på at den nu, også som et rent tilfeldig biprodukt, skjenker oss narkotika, i ganske rikt utvalg fra hasj til heroin.

Dette er altså litt om hva vi bør. Noe annet er det hva vi gjør.

Det ville ikke være riktig å frakjenne den såkalte «Heimefronten» 1940—45 et

(Forts. side 6)

Hitlers beundrede forbilde, Wiens overborgermester Karl Lueger, var et fremtredende medlem i «Guido List Gesellschaft», som var av de første på området germansk overlevering og runekunnskap.

Hva Hitler bygget — Fredelig nasjonalforsvar — —

(Forts. fra side 5)
700 år siden i Vienne i Frankrike oppløste Tempelherreordenen. På borgen Werfenstein ved Donau, som var sete for erkebispedømmet av samme navn, ble i år 1907 for første gang i historien hakekorsfanen heist.

Ordenen fant meget raskt utbredelse i Tyskland, Østerrike og Ungarn. Dens medlemmer var folk fra aristokratiet, høye østerrikske og rikstyske militære og andre, som ved inntreden i ordenen ble bedømt ut fra rasemessige synspunkter. Vater Georg, som stifteren ble kalt av sine tilhengere, la sin rase- og kulturhistorielære ned i sitt mangebindsverk «Bibliomystikum» eller «Geheimbibel der Eingeweihten.»

I et uttall av litterære skrifter, men fremfor alt i sine «Ostaria-hefter», gjorde han sine forskningsresultater kjent for en bred offentlighet.

Nettopp fra disse «Ostaria-hefter» skal Hitler ifølge dr. Daim ha lånt sin raseleære. I allfall stammer det av Hitler ofte brukte uttrykk en «positiv kristendom» fra denne ordens vokabular, og også begrepet «Gottgläubig» som motsetning til sosialistisk fritenkning.

Nok en milesten i de nasjonale og rasistiske bevegelser ble likeledes satt i Wien. Familiaren i Ordo Novi Templi, Guido von List, født 5. oktober 1867, gav foranledningen til stiftelsen av «Guido List Gesellschaft», som godt finansielt fundert stilte seg som oppgave å utbrede Guido Lists skrifter.

Også hos denne forening rekrutertes medlemmene fra samfundets beste krefter. Hitlers beundrede forbilde, Wiens borgermester dr. Karl Lueger, under hvis regjeringstid i Wien Ringstrasse, Hochquellenwasserleitung og bybanen ble bygget, var medlem av dette selskap.

Med sine verker «Die Ursprache der Ario-Germanen und ihre Mysteriensprache», «Die Rita der Ario-Germanen» og «Die Bilderschrift der Ario-Germanen», for bare å nevne noen få, arbeidet List som en av de første på området den germanske overlevering og runekunnskap. Selv om også disse verker senere ble trukket i tvil av og derfor bekjempet av autoriserte vitenskapsmenn, så betyr ikke det noe for hans skrifter. I allfall var det Guido List og Lanz von Liebenfels som — for å nevne noen — hentet vitenskapen frem på scenen.

Ved siden av disse to foreninger dannet Rudolf Frei-

herr von Sebottendorf i år 1912 sin «Germanenorden», som i året 1914 kunne gå til å innby alle små splittelsesgrupper og interesseforband til et møte i Thale i Harz. En av ordnens hovedformål var å propagandere for rasekunnskap.

Allerede fire år senere, høsten 1918, kunne Sebottendorf gi ordnen sin endelige form og «Thule Gesellschaft» sto frem, et forbund som allerede straks kan bringes i forbindelse med den oppstående nasjonal-socialisme. Medlemmer av dette selskap var bl. a. stifteren av den moderne geopolitikk, professor dr. Karl Haushofer (General a.D.), Hitlers livlege dr. Morell, den fremdeles i Spandau fengslede Rudolf Hess, der Führers stedfortreder, videre den senere rikskommisær for tysk rett, Hans Frank, den første formann i NS. Deutschen Arbeitervereins, hvorfra NSDAP utviklet seg, og Alfred Rosenberg, forfatteren av «Mythus des Zwanzigsten Jahrhunderts».

Thulegesellschaft, som fikk kontakter langt utenfor Tyskland, arbeidet i årene etter første verdenskrig nær sammen med alle nasjonale forbund og stiftet selv «Bund Oberland».

Under Spartakisturoilighe- tene ble under rådsregjeringen i München syv medlemmer av Thulegesellschaft skutt som gisler.

I sin bok «Bevor Hitler kam» skildrer Sebottendorf Hitlers forbindelser med Thulegesellschaft slik: «Det var Thule-folk som Hitler først kom til og Thule-folk var det som Hitler først forbandt seg med. Den kommende førers rustning bestod foruten Thule av den i Thulegesellschaft av Harrer stiftede «Deutschen Arbeiterverein» og det av Hans Georg Grassinger ledede «Deutsch-Sozialistischen Partei», hvis organ var «Münchener-», senere «Völkischer Beobachter».

Av disse tre kilder skapte Hitler NSDAP. Ut over dette angir Sebottendorf også de kilder hvorfra Thulegesellschaft hentet sitt verdensbilde:

1) Fra jødekritikeren og utgiveren av tidskriftet «Hammer», Theodor Fritsch 2) Fra herr Class' «Alldeutschen Verband» 3) Fra Guido List og hans bøker 4) Fra Jörg Lanz von Liebenfels og hans Ordo Novi Templi 5) fra baron Wittgenberg, forfatteren av «Semi-Gotha», som avdekket jødernes innflytelse på kunst og vitenskap såvel som deres fa-

(Forts. fra side 5)
visst nasjonalt innslag. Selv om jeg nok tror at navnet «Heimefronten» var litt misvisende og at **Finansfronten** ville være den helt riktige betegnelsen. Det var sjøfartens Norge, det fraktende Norge som deltager i Verdensøkonomien denne nasjonalfølelse gjaldt. Saga- og Vikingtid var avskrevet, likeså de mange, mange, stille århundrer som gikk forut og bygget opp det biotopiske Norge før historiens morgengry, århundreder som arkeologien tillater oss å ane helt bakover til Istiden, — og lenger enda.

For så vidt som disse kretser reflekterte noe over noen fødselsdatoer for Norges storhet, ære og makt, måtte det antagelig bli året 1651 da Englands Lordprotector Oliver Cromwell innførte navigasjonsakten og derved tvang igjennom at norsk trelast måtte fraktes til England på norske skip.

Verdenshandelen rakte

milieforbindelser med aristokratiet.

Paralelt med disse bevegelser ble i begynnelsen av tyveårene «Edda-Gesellschaft» stiftet. Det tok seg med sitt tidsskrift «Hagal» varmt av german- og runeforskningen (Redaktør Werner v. Bülow). Som kansler fungerte et medlem av Ordo Novi Templi, Rudolf John Gorsleben, som ved sin død etterlot seg det interessante verk «Hochzeit der Menschheit».

Kort før Østerrikes tilslutning til Tyskland ble, også i Wien — den gamle og aldri utmattede jord for nasjonale bestrebelse — 2. februar 1937 «Pan-Arische Union» godkjent av myndighetene. Den stilte seg som oppgave å forene alle ariske folk i et arisk folkeforbund og dermed skape den eneste mulige front mot jødedommens stadig mere anmasende fremtreden. Fra dette selskap, hvis leder likeledes var nær forbundet med Ordo Novi Templi, kom i sin tid også tanken om å samle jødene på øya Madagaskar for å skape ro og fred.

Avsluttende må det henvises til et vesentlig punkt, i en viss henseende det forbindelse element mellom alle disse foreninger: I motsetning til den proletarisk-jødiske verden, hvis grunnlag trass i Jahvetro og rabbinernes, utelukkende var materialismen, stammer tankeverden til de her nevnte ordner og organisasjoner fra et idealismens verdensbilde.»

oss sin hånd! Inntil da hadde hollenderne hentet trelasten, fortrinnsvis ved Son i Oslofjorden, som de derfor kalte Son-Water. Navn som Skagerakk og Kattegatt er hollenderminner fra denne tid.

Det neste betydningsfulle merkeår for denne sterkt økonomiske farvete følelse av nasjonal storhet var 1849, da samme navigasjonsakt ble opphevet og hele det britiske verdensrike ble åpnet for norsk koffardivirksomhet.

Kort etter kom florisante tider: Krimkrigen 1853—56. **Verdenshandelen** rakte atter Norge sin hånd! Pengene strømmet inn, folket jublet og den nasjonale selvfølelse steg. I og for seg sikkert en ekte nasjonalfølelse på sitt vis: Bjørnsons berømte sjømanns-sang, med dens klart formulerte teori om kilden for «vår ære og vår makt» stammer fra denne tiden. Men man må vel ha lov å si: Det var en noe kortsynt, kanskje noe overfladisk nasjonalfølelse. Det følelseskompleks begynner å danne seg som Brofoss ga uttrykk for etter siste krig i ordet «**Førretningen**» Norge.

Den nye intimitet i den norske liasong med det globale supermarked, som Krimkrigen gjenopplivet, vekket en nasjonal begeistring med ambivalente utslag. Man skulle etter vår teori vente visse destruktive tendenser. De uteble heller ikke: I en nasjonalt preget jubel over velstanden — raserne man gamle bygninger — særlig stavkirker og stenkirker — over hele landet! De var jo allesammen fra «før vi ble til noe». Bare skrap altså! Det var faktisk bare en brøkdelen av stavkirkene som slapp unna denne økonomisk pregete nasjonale begeistring.

Stadig fastere bandt norsk nasjonalfølelse seg til Verdenshandelen. Og på den side der flåten deltok, følte man seg som deltager i krigene, uansett nøytralitetserklæringer. Hjertet var hos handelsflåten. Dette røber seg sporadisk allerede under Krimkrigen. Klart og alment tilkjennegitt ble det under første verdenskrig: selvom det lyktes utenriksminister Ihlen å gjennomføre en slags norsk nøytralitet. Han klarte det, fortrinnsvis gjennom en rettidig og ganske omfattende mobilisering. Som Gunnar Knutsen var meget misfornøyet med.

Okkupasjonen under den annen verdenskrig kan ses som en følge av at Nygaardsvold-regjeringen fant å måtte velge mellom det hjem-

meværende, la oss kalle det — det Biotopiske Norge — på den ene siden, og det Finansielle Norge på den annen... Og valgte det siste.

Etter at den mer biologisk tenkende Quisling hadde avverget de verste følger som dette feilvalg bar i sitt skjød, kunne Norge forholdsvis uskadd juble sin seiersfryd på samme siden som man her var vant til: På verdenshandelens og Storfinsansens. Og det uten at Norge var alliert med de tilsvarende, krigførende makter. Paradoksalt nok: Der var endog langt flere nordmenn både som kjempet og som arbeidet på de tapendes side enn på seierherrenes.

Men der flåten var, der var det nasjonale hjerte.

Denne gang kostet hovmodet, eller, for å bli i vårt skisserte tankemønster, den triumferende tilbedelse av den kulturskapende Verdenshandel, en god del mere: Man ødela den rettsorden et samfunn må tuftes på. Ærverdige rettsprinsipper, bygd opp gjennom århundreder fra og med Gulatingsloven inntil 1939, ble raset.

Snik- og rovmord ble under okkupasjonen begått på lisens. Justismord, plyndring og kidnapping satt i statlig system etterpå. Og de som hadde solgt Norge, for flåtens og andre økonomiske fordelers skyld, også i handel med okkupasjonen — fikk rettslig godkjennelse, — ja mer enn det: De fikk borgerdådsmedaljer, St. Olav, æresgasjer og høye stillinger!

En kleinere rettledning til selvbesvarelse kunne intet rettsvesen skjenke et folk. Som et apropos til det kunne Arnulf Øverlands hånlige ord passet: «Ja, vi selger det landet!» Men som leserne vet: På det tidspunkt det her gjelder hadde han omvendt seg, og så med sympati på den makabre handel.

*

Og hva nu?

Jeg drister meg ikke til å gi noe råd om hva man bør gjøre. Men jeg er så freidig å antyde litt om hvordan man bør tenke. Og jeg vil illustrere dette med en liten personlig opplevelse.

Jeg spilte engang sjakk og tapte et turneringsparti. Et nytt noen måneder senere overfor samme motstander tapte jeg også. Likeså senere et tredje. Det var ikke i og for seg forbausende ettersom jeg ikke er noen fremragende spiller. Men det som forundret både ham og meg og våre felles sjakk-venner var at jeg sta-

Likvideringene — —

(Forts. fra side 5)

såre enkelt å «effektuere be-
stillingen».

*

Så har vi tilslutt de primi-
tive, vinningsbetonte mord.
Herunder kommer mord på
enkeltpersoner, familier og
grupper av mennesker. Det
mest kjente eksempel her
er drapet på ekteparet Ja-
cob og Rachel Feldmann.
Denne grusomme forbrytel-
sen, ble av de «gode» norske
myndigheter, i 1947, d.v.s. i
Eidsivating lagmannsrett,
velsignet med en blank fri-
finnelse. (Rakkestad her-
redsrett ga en bitteliten be-
tinget dom etterpå for «un-
derslag» av ca. 12 000 kro-
ner.)

*

Jeg vil i fortsettelsen, ope-
rere med det til nå kjente
antallet likvidasjoner. Det
offisielle antallet stemmer
ikke på et eneste punkt. Om
myndighetene har gjort seg
skyldig i bevisst, eller ube-
visst historisk forfalskning,
er ikke denne artikkel et fo-
rum for.

Min mening er som før
nevnt, å gi en oversikt over
antallet likvidasjoner og de
grupper som disse faller un-
der.

Punkt 1.

Professor Andenæs opere-
rer med antallet 55.

Punkt 2.

Statistisk Sentralbyrå, har

i sin spesialartikkel antallet
65 — fordelt på 63 menn og
2 kvinner.

Punkt 3.

Kommunistenes mot-
standsbevegelse hadde så
mange L-grupper, at det er
meget vanskelig å få noe ek-
sakt antall, men etter deres
eget utsagn og de publika-
sjoner de utgav under okku-
pasjonen, skulle antallet lig-
ge på ca. 127. Skulle det an-
tallet være ukorrekt, så vil
denne formen for skryt stil-
le store deler av deres form
for «motstandskamp» i et
underlig lys.

Punkt 4.

«Uavhengig hjemmefront»
— opererer med antallet
65, merkelig nok det samme
tall som Statistisk Sentral-
byrå.

Punkt 5.

Engelsktrenede norske
agenter foretok likvidasjo-
ner i et antall av ca. 26.

Punkt 6.

«Freelance-avdeling» —
har jeg ikke noe eksakt an-
tall på, men etter de opp-
lysninger jeg sitter inne
med, skal antallet ligge på
mellom 65 og 80 mord. Her
kan dokumenteres som sik-
re 53.

Punkt 7.

Et samarbeide mellom
norsk og dansk hjemme-
front resulterte i 7 likvid-
eringer. Disse ble foretatt for
det meste i avsidesliggende
strøk eller fra bakhold i bes-
te gangsterstil.

Punkt 8.

Gruppen: Vinnings- eller
rovmord på tyske og norske
enkeltpersoner, jøder — NS-
menn og -kvinner kommer
opp i et foreløpig ukjent
slutt-tall, men stanser med
mordene på Jacob og Ra-
chel Feldmann i spissen, på
et foreløpig sikkert antall av
— 17.

Skulle vi summere opp
denne 8-punkt listen, ville vi
komme til det forferdelige
antallet — 360. Dette antal-
let er heldigvis ikke helt
korrekt. De forskjellige m-
gruppernes ofre, figurerer
hos de bolde «helte» som
et slags «Tordenskjolds sol-
dater». Men etter de lister
som foreligger, og hvor det
har vært mulig å foreta en
noe så nær korrekt oppstil-
ling, vil det sannsynlige tall
på likviderte ligge på 310 til
325.

*

Mine kilder er følgende:

1. Hemmeligstemplede rap-
porter som gikk Oslo—
Stockholm—København
tur-retur.
2. Dødslistene over falske
frontkjempere.
3. Avisenes lister over an-
meldte dødsfall.
4. Skifterettsdokumenter.

5. Domsutskrifter.

6. Dagbøker.

7. Etterlatte papirer, og i en
del tilfeller, dertil høren-
de fotografier.

8. Tilståelser på dødsleiet.

9. Notater som er ført på
mordstedet av de impli-
serte.

10. Dokument-sammendrag
som har tilhørt Under-
søkelseskommissjonen
for 1945.

11. Et lite p.m. fra den mili-
tære undersøkelseskom-
misjons rapport. (Den
fikk jeg lese, men ikke
skrive av, hjemme hos
en nå pensjonert offi-
ser.)

12. Nevnes bør vel også en
del av de papirene som
det tyske SS ikke fikk
brent, samt noen noter
om de norske snikmord.
Disse siste var skrevet
på tysk, men jeg klarte
å få dem oversatt munt-
lig.

13. Obduksjonsrapporter på
tysk og norsk (I likvida-
sjonstilfeller).

Det finnes også andre kil-
der, men dels er de ikke helt
pålidelige, dels er det ikke
nødvendig å benytte seg av
disse. Ytterligere kildeanvis-
ninger skulle ikke være nød-
vendige.

Jeg vil ikke komme inn
på motiveringen for denne
flodbølge av mord og vold.
Men jeg vil helt kort få ne-
vne, at også det offisielle tal-
let på likviderte kvinner, er
ukorrekt. Det nevnes at det
ble drept 2 — to kvinnelige
«angivere». Det var det he-
le. Men det virkelige — iall-
fall det som det under nå-
værende forhold er mulig å
komme fram til — er, at det
under okkupasjonen ble be-
gått 29 mord på kvinner.
Dessuten 9 barn i alderen
4—16 år. I forbindelse med
de 29 kvinnemordene, fore-
kom det før «henrettelsen»
fant sted i 13 av tilfellene,
simpel, hjerteså voldtekt.

En 14 års gutt ble skutt
som et ubehagelig vitne og
3 jødiske barn i alderen 4
til 11 år forsvant i Østfolds
grensetrakter høsten 1942.

Det har i alle år etter «fri-
gjøringen», vært kutyme ved
alle jubiléer, å ta fram «na-
zistenes redselsgjæringer». I
hundre-tusen tilfeller har
vi lest om eksempelvis
«mordene» på de 34 etter-
likvideringen av Martinsen i
februar 1945. Hvor har vi
lest om mordene på kvinner
og barn? Ektemenn, som
ennå i dag, over 26 år etter,
raser over redselsregimet i
maidagene 1945, kan fortelle
om voldtatte hustruer og
døtre. — De kan fortelle om
ting, så hårene reiser seg i
gru. Hustruer kan fortelle

Da Roosevelt skapte — —

(Forts. fra side 2)

Wollebæk døde (24. oktober
1940), ble Bull chargé d'af-
faires i Stockholm — ikke
minister før 1942. Det tyske
press på Sverige avtok da
og alliert innflytelse virket
mere effektivt. Slik ble fa-
saden at the Royal Norwe-
gian Government in Exile re-
presenterte en suveren stat,
forsterket.

Den unormale status til
the Royal Norwegian Go-
vernment in Exile ble også
demonstrert ved det fort-
satte nærvær av den norske
legasjon i «Vichy»-Frankrike
i august 1940 — et område
hvor briter var «Enemies
under the Act» ifølge britisk
lov.

Denne uregelmessighet
ble ytterligere illustrert i
Stockholm i september -40
gjennom statsråd Arne Sun-
des opptreden. Han var
medlem av eksilregjeringen.
Unni Diesen skriver:

«Allerede før jeg reiste fra
England (4. sept. 1940) hadde
det vært forsøk på å få utlevert
norske skip som lå i Sverige.
Det var tyskerne som presset på
Administrasjonsrådet for å få
kontrollen over denne tonnasjen.
Administrasjonsrådet beudet
overfor legasjonen i Stockholm
at man trengte skipene for å
sikre tilførselen til Norge —
I september hadde rådet på nytt
presset på legasjonen i Stock-
holm for å få tak i 9 skip —
Regjeringen i London var ikke
blitt spurt og hadde ikke fått
noen beskjed til tross for at sa-

om, eksempelvis, at mannen
blir bragt hjem som lik,
gjennomhullet av kuler,
slenget på trappen foran be-
nene på henne. (Dette skjed-
de etter frigjøringen.)

Jeg kunne fortsette i det
uendelige med ting som vil-
le få Martha Steinsviks «Fri-
modige ytringer» til å virke
som et barneblad, — og kan-
skje gjør jeg det.

Denne sommeren har gitt
meg tid til å sortere og orde-
ne notater av forskjellige
slag, og det jeg har lest har
flere enn én gang fått meg
til nesten å gi opp; men bare
nesten.

Anklagene fra flere hund-
re drepte menn, kvinner og
barn, sorgen og savnet fra
de etterlatte, har fått meg
til å sverge eden om aldri å
gi opp dette arbeidet! Vel
har jeg fått anonyme tele-
foner og beskjeder om at
det ville være sunnest for
meg å gi meg og slutte mens
leken er god: Men disse skal
vite det enkle, spikerfaste
faktum —

JEG GIR MEG ALDRI!

Vennlig hilsen
G.K.

ken hadde vært drøftet mellom
Sunde og Stockholmsgruppen
under hans opphold i Sverige.
Av legasjonen i Stockholm ble
det beudet at Sunde hadde gått
med på denne ordningen før han
reiste tilbake til London —
22. september må ha vært me-
get dramatisk. Da Trygve Lie
fikk kjennskap til det som had-
de foregått, ble han rasende og
sa at han ikke ville være stats-
råd når Arne Sunde traff av-
taler i hans saker. Sunde hen-
viste til noe han hadde sagt i
et regjeringsmøte tidligere på
sommere — om at det gjaldt
å styrke administrasjonsråds
stilling — — Dette hadde re-
gjeringen da stort sett vært enig
i. Sunde hadde derfor ment at
han kunne anbefale et slikt skritt
som kompromisset med skipene
— — Det har nok gått livlig
for seg, for Sunde måtte tilstå
at han hadde fått kjennskap til
meget i Stockholm som han ikke
hadde fortalt sine kolleger i re-
gjeringen. Han hadde lovet sine
kilder det! (Sidene 177 og 178
— (Uthevelsene er av oss.)

Svenskene tenker visst på å
rekvirere skipene for egen reg-
ning for å slippe ut av knipen»,
tilføyer Unni Diesen i oktober
(side 183).

I september 1940 synes
det som om ikke engang the
Royal Norwegian Govern-
ment in Exile var enig om å
være «i krig». Ellers kunne
neppe dens medlemmer og
representanter i Stockholm
ha overveiet å anbringe 9
verdifulle skip under tysk
kontroll. Heller ikke ville
den svenske regjering ha
overveiet å «rekvirere» 9
norske skip hvis den hadde
ment at the Royal Norwegi-
an Government in Exile en-
ten representerte den nor-
ske stat eller Norge som stat
var «i krig». I virkeligheten
var «Stockholmsgruppen»,
Sunde og den svenske regje-
ring enige med «regjering-
møtet tidligere på somme-
ren» i at administrasjons-
rådet var den de facto regje-
ring i det okkuperte Norge
under internasjonal lov ef-
ter den totale kapitulasjon
10. juni 1940.

Kronprinsesse Märtha var
derfor i sin fulle rett, legalt,
moralsk og som mor når
hun søkte å redde det nor-
ske dynasti ved hjelp av
prins Harald — og som det
synes var også president
Roosevelt enig i det.

Alle de senere krav om at
«Norge var i krig fra 9. april
1940 til 8. mai 1945» (J. C.
Hauge) er således undergra-
vet. Monarkiet i staten Nor-
ge var ute av funksjon, det
samme var autoriteten til
«Kongen i statsråd», den
konstitusjonelle kilde for
norsk suverenitet. Interna-
sjonal lov hadde overtatt.

H.R.

Oscar Aall

Spekulasjon —

(Forts. fra side 1)

ne til bestilling at 1. oktober kom boken «Gestapo» og «ny uavkortet utgave oversatt av Leif Toklum av Sven Hazels verdensberømte roman: Døden på larveføtter.»

Det anføres om den første av disse bøker: «Boken ingen tysk forlegger våget å trykke.»

Det forundrer oss ikke at tyske forlag holdt sine fingre langt borte fra disse fantasifostre som lett ville kunne bli gjennomskuet. Og det later også til at norske forlag gjør det samme. Riktignok har både Dreier, Gylden-dal og Romanforlaget tidligere gitt ut noen av Hazels bøker — man er jo svake her i landet for hets mot det Tyskland som var, men nå har nok disse forlag gitt Hazel og hans «verdensberømte bøker» på båten. Som ut-giver opptrer iallefall et helt ukjent forlag som kaller seg «Bellum».

Vi har foretatt visse undersøkelser og det viser seg at det ingenlunde er et norsk forlag, ikke engang et dansk. Noe det intet sies om i Bokcentralens reklame. Bellum forlag viser seg å være fru Dorthe Hazel, med adresse i Barcelona. Når det gjelder den oppgitte oversetter har vi ikke kunnet lokalisere ham.

Denne nye dansk-tyske samtidshistoriske kollega av Skodvin med flere har gitt ut en lang rekke slike hetsbøker og det later til at han akter å fortsette med det. På norsk er hittil kommet «Gestapo» — «Døden på larveføtter» — «De fordømtes legion» — «Likvider Paris» og «SS-generalen». Flere av dem kan man se utstillet i bokhandlervinduer.

Den iherdige skribent, som gjør slike gode forretninger — spesielt i Frankrike skal det være stor rift etter denne «samtidshistorien» — oppgir å ha vært soldat på tysk side i annen verdenskrig. Han har dansk mor og tysk far og var naturligvis truet til å gå inn i Wehrmacht. Hvor riktig disse opplysninger er, har vi ikke kunnet kontrollere, men storparten av det han beretter er iallfall fri fantasi. Det må det jo også være når hans militære karriere i virkeligheten bestod av at han deserterte allerede i -41 og slapp fra det med å bli anbragt i et strafferegiment. Det han eventuelt opplevet der gir selvsagt intet inntrykk av livet i en vanlig avdeling. Og det gir neppe noen kunnskap om Gestapo, Paris og SS-generaler, spesielt ikke ettersom han jo ikke var i Waffen-SS. Det er altså ren svindel når det gis utseende av at det her drei-

DET FINSE WAFEN-SS TALER

For kort tid siden kom over 200 finske tidligere SS-soldater sammen til konferanse i Tampere (Tammerfors) for å markere 30-årsdagen for sin avreise til fronten. De var en del av den nesten 1 500 mann sterke finske frivillig-kontingenten som med Waffen-SS ble satt på Kaukasus-avsnittet under den Annen Verdenskrig. Med sine gamle ordner og ærestegn båret åpent på brystet vedtok de å samle inn midler til et monument over sine falne SS-kamera-ter, og erklærte at «det broderskapet som oppsto for 30 år siden er ubrytelig.» Videre krevet de at de nu må-

er seg om selvopplevet samtidshistorie.

Forfatteren kalte seg til å begynne med Hassel, men ble etter hva vi hører i en prosess fradømt retten til å bruke dette navn. Det har også vært hevdet at han i virkeligheten var tysk agent. Det får nå stå ved sin verd, men kan vel kanskje ha spilt en rolle når de tre nevnte norske forlag nå har sloppet ham som en varm potet.

Det er vel dessverre også her i Norge marked for en fortsatt hets mot det Tyskland som gikk under i annen verdenskrig, og det må da naturligvis også være spillerom for den fri fantasi. Men det skal ikke seile under skinn av å være samtidshistorie, utgitt på et norsk ansvarlig forlag, når det i virkeligheten dreier seg om spekulasjon i oppfrisket krigspropaganda uten historisk verdi, med spansk forlagsadresse.

Og vi synes også Bokcentralen burde holde seg for god til å distribuere denslags til godtroende og dårlig orienterte norske bokhandlere.

For ungdommen

(Forts. fra side 4.)

Pakistan og Sør-Afrika, men noen frigjøringsbevegelse i China og Sovjet trenger man ikke.

Jo, penger kan brukes til så mangt. Man kan støtte Nasjonal Ungdomsfylking, Postgiro 206 117 og støtter dermed en liten bevegelse med studenter og andre som vil kjempe for et bedre Norge.

te bli alvor av frontsoldatpensjonen også for de finske SS-folkene.

SEX-OLYMPIADE

Syv par fra forskjellige nasjoner er samlet i New York til verdenshistoriens første Sex-Olympiade. De syv parene er håndplukket fra 47 anmeldte par, etter at man behørig hadde gransket deres prestasjoner under diverse «prøveøvelser». I ekspertjuryen sitter foruten den kjente Playboy-sjefen Hugh Hefner en psykolog ved navn Arnold Silbermann fra New York. Det forlyder intet om hvilke «grener» der skal konkurreres i, men dollarpremiene er høye.

«TILBAKEKALL KRIGSFORBRYTERDOMMENE!»

Den amerikanske advokaten Owen Cuninghame, som i sin tid forsvarte den japanske generalstabsjefen Hideki Tojo under «krigsforbryter»-prosessen i Tokio, har nylig, på bakgrunn av demokratenes egen fremferd under sine krigsoperasjoner — bl. a. i Vietnam — krevet at dommene fra Nürnberg og Tokio må tilbakekalles. Disse dommene er idag verdiløse som presedenstilfeller. Eller på godt norsk: dødsdommene i Nürnberg og Tokio var justismord.

DE SKAL FORSVARE OSS

Den alminnelige soldatiske fremferd hos våre formyndere og beskyttere, amerikanerne, gir undertiden megen grunn til bekymring. Som f. eks. når det amerikanske forsvarsdepartementet bekjentgjør at antallet av tilfeller der amerikanske soldater går løs på hverandre i Vietnam har fordoblet seg siden ifjor. I 209 tilfeller hadde man hatt sammenstøt mellom mannskaper og offiserer, der det blant annet var blitt kastet håndgranater. 34 mann var blitt drept på denne måten.

UNDER HÅRNETT OG HJELM

For første gang i den tyske armés historie har det vært påkrevet med avlusning av aktive tropper i fredstid, og — vel å merke — mens de ligger godt og behagelig i sine respektive kaserner. Selvfølgelig snakker man på demokratisk og

humant vis ikke om lus, de heter «pendiculus humanus capitis» og er en følge av de militære myndighetenes ettergivenhet overfor visse motegale hårfetisjister. Eller som generalinspektøren i Bundeswehr sier det: Vi må ta hensyn til de vekslende moteretninger.

Hva gjør man så med ubehagelighetene? Beordrer man hårklipp og ser til at det blir gjennomført? Selvfølgelig ikke — det ville jo være et slags tilbakefall til nazibarbariet. Man diskuterer først lenge hva slags tiltak man kan treffe uten å skade «soldatenes» integritet. Derefter blir det — med tillatelse av tillitsmennene — klippet 4 cm av de langraggede. Videre blir det bestilt hårnett i et antall av 320 000 hos intendanten.

Vår kilde opplyser at den nye hårparolen i Bundeswehr skal være utarbeidet av en professor Ellwein, som er ansvarlig for utdanning og oppdragelse i det tyske forsvaret. At hans to nærmeste medarbeidere er statlig attesterte militærnekttere, hvis sluttmaal er Bundeswehrs endelikt, adderer jo bare ny forståelse til det hele.

Vi for vår del vil bare slutte oss til koret, når Deutsche Wochenzeitung skriver «Der Fortschritt marschert . . .»

SKREKK FOR STÅLHJELMEN

De bundestyske tiltakene for å få sine soldater til å se snille og demokratiske ut, blir også ellers latterligere og latterligere. En av SPD-representantene har greid å få forsvarsministeren til å vedta følgende: Ved mottagelsen av nye rekrutter får ingen av deltagerne i mottagelseskommandoen lov til å være iført stålhjelm. Nei, det ville jo være synd å skjule de nye hårnettene på den måten!

MER DEMOKRATI I TYSK POLITI

I motsetning til sine norske kolleger er de tyske politimenn utstyrt med skytevåpen. Det var alltid slik, både før Hitler og selv etter 1945. Men nu skal det tydeligvis settes i gang en utvikling som kan bringe forandring i dette beklagelige forhold. Imidlertid akter man å gå lempelig frem og i første rekke la alle Schupo'ene få beholde pistolen til daglig. Derimot skal det gjø-

res en vri med ammunisjonen. Bare hvert tredje skudd skal være skarpt. Det første skal kun være en løspatron, det andre en gasspatron — og så: pang! Og dette er ingen fastelavnsspøk men det rammeste alvor, forsikrer vår tyske kilde. Forslaget er sogar kommet fra politiets fagforening i Oberfranken, hvor vi antar det er kommet inn en venstreforvridd «idealist» som på denne måten gir sitt bidrag i klassekampen mot «fascistpolitiet» og et ellers håpløst Establishment. Hvorom allting er, i vårt kjære Bayern erklærte de lokale politimyndigheter at de anså det hele for udis-kutabelt tøv, og forsikret at de ville fortsatt skyte etter kriminelle med godt gammeldags bly.

SPEER PÅ HEBRAISK

Den omvendte rustningsministerens erindringer er nu også utkommet i Tel Aviv, og i sin botferdighet har Speer stilt alle sine inn-tekter i den forbindelse til disposisjon for «Aktion Sühnezeichen», en organisasjon som på vegne av alle botferdige tyskere reiser rundt for å gjøre det godt igjen. Med et samlet salg på snart en million eksemplarer bare i USA og Tyskland, turde vel den gode herr Speer snart være den rikeste meaculpisten av samtlige sådanne fra den brune æra.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:
Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND